

**ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ КОРЕКЦІЙНО-РОЗВИТКОВОЇ РОБОТИ ДЛЯ
ДІТЕЙ З ПОРУШЕННЯМИ МОВЛЕННЯ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ ТА
ШЛЯХИ ЇХ РОЗВ'ЯЗАННЯ**

Мищик Г. М., асистент кафедри прикладної психології та логопедії
Бердянський державний педагогічний університет, м. Бердянськ, Україна

На сучасному етапі державотворення в Україні особливої уваги заслуговують питання утвердження та забезпечення прав і свобод людини. Вказане безпосередньо стосується і права громадян на освіту.

Відмітною ознакою перетворень, що відбуваються в останні роки у вітчизняному освітньому просторі, є додання усталених стереотипів щодо виховання та навчання дітей з особливими освітніми потребами. Вони стали результатом трансформаційних змін політики держави у ставленні до дітей з відхиленнями у розвитку та їх прав, яка знайшла свого кінцевого закріплення у Законі України «Про освіту» від 05.09.2017 року № 2145-VIII. Серед ключових її засад розвиток інклюзивного освітнього середовища, у тому числі у закладах освіти, найбільш доступних і наближених до місця проживання осіб з особливими освітніми потребами (ст. 6).

Запровадження інклюзивного навчання певним чином розв'язує проблеми навчання та виховання дітей з особливими освітніми потребами, робить можливим надання у процесі такого навчання корекційно-розвиткової допомоги дітям з порушеннями мовлення.

Неабиякого значення така допомога набуває у сільській місцевості, де можливості ефективної організації роботи в цьому напрямку, за часту, обмежені. У зв'язку з цим актуалізується необхідність розв'язання проблем кадрового забезпечення сільських закладів освіти вчителями-логопедами, здатними до професійної діяльності в зазначених умовах.

Упродовж останніх трьох десятиліть в нормативних документах неодноразово анонсувалося про необхідність вирішення такого важливого для сільських територій кадрового питання, зокрема і в освітній сфері. Шляхи і способи розв'язання проблеми розглядалися в Законі УРСР «Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві» від 17.10.1990 р. № 400-XII; указах Президента України від 20.12.2000 р. № 1356/2000 «Про Основні засади розвитку соціальної сфери села», від 15.07.2002 р. № 640/2002 «Про першочергові заходи щодо підтримки розвитку соціальної сфери села»; постанові Кабінету Міністрів України від 19.09.2007 р. № 1158 «Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року». Не зважаючи на позитивну роль названих документів значна частина їх положень так і залишились нереалізованими. Перебуваючи в переліку найбільш масових, тим не менш, професія вчителя в повній мірі не задовольняє потреб сільського соціуму. Не кращим чином йдуть справи із забезпеченням сільських закладів освіти вчителями-логопедами. Село продовжує залишатися мало привабливим для педагогічних кадрів як платформа для їх

професійного утвердження та зросту. Вдається в знаки і їх неготовність до професійної діяльності в зазначених умовах. Традиційна модель підготовки вчителя-логопеда, нажаль, не враховує відмінностей життєвого середовища сільського та міського населення, а звідси і тих негативних процесів, які супроводжують українське село. Додамо до цього нерозв'язані проблеми в самій сільській освіті. Серед них зокрема такі: структура мережі не повною мірою враховує освітні, виховні, оздоровчі та культурні потреби селян, що є причиною створення нерівноцінних умов для навчання і розвитку сільських та міських дітей; низький соціальний статус педагогічної діяльності; брак сучасного інформаційного супроводу тощо

Таким чином, назріла нагальна потреба в удосконаленні системи підготовки вчителів-логопедів, здатних вирішувати корекційно-розвиткові завдання на рівні сільського закладу освіти, основним орієнтиром якої має стати формування додаткових компетентностей, які б робили їх більш конкурентоспроможними в умовах села. В такому випадку слід вести мову про певні недоліки в структурі їх підготовки.